

El somni d'en Pere

A l'Estat Mitjà, hi havia un nen, fill d'Espulus, el millor mariner del món. El seu pare li deia que havia de ser mariner perquè tots els seus avantpassats ho eren, però ell no volia ser mariner, volia ser fabricant d'espases perquè li semblava més interessant que navegar pel mar. Volia viatjar a Liatipus per vendre les seues espases. El seu nom era Pere.

Un dia el seu pare li va explicar que ell tampoc volia ser mariner sinó miner. En Pere va entendre que el seu pare també feia somnis. Així van començar a fer espases: el pare forja el ferro i en Pere forjava les espases.

Amb el temps, es van fer molt bons fabricants d'espases i van aconseguir el que volien: van deixar de ser miners, i van triomfar com a fabricants de espases.

Aman C.

El rellotge trencat

-El rellotge marcava les dotze des de feia anys, aturat en un instant oblidat.

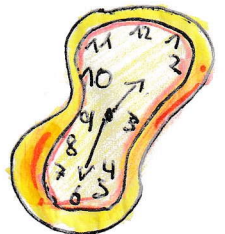
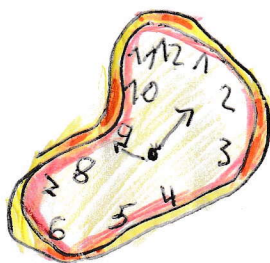
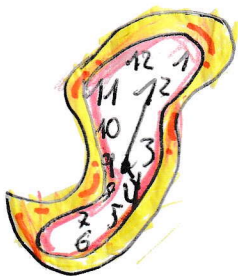
Cada nit, a aquella hora, la casa tremolava amb passos invisibles i murmurs llunyans.

Una matinada la Clara va decidir enfrontar-ho.

Quan va arribar al rellotge, el va trobar bategant com un cor.

Les seves agulles van girar amb fúria i, per primera vegada, en va marcar les dotze i un. La Clara va desaparèixer.

?

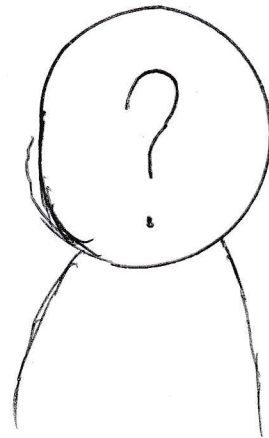
EI MISTERI

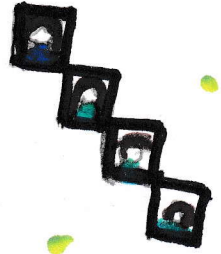
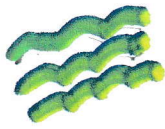
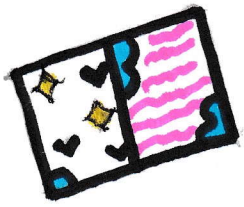
?

Hi havia una vegada una persona molt estranya pel poble, que sempre feia coses molt estranyes. Un dia en Pepitu va voler veure que feia el senyor.

- Pepitu, on vas? És molt perillós sortir a tota a aquesta hora. - Va dir el pare.

Quan en Pepitu va marxar, no va tornar mai més.

SOM FAMOSOS

- Gràcies als meus seguidors, ja en som 9.

- ding dong!

- Han trucat a casa, vaig a obrir.

Que bé, han arribat els meus amics.

- Estava gravant un video, m'ajudar?

Els seus amics els hi va agradar molt la idea,
i li van dir que sí

- Tots junts es van posar a ballar mentre la càmera
gravava i va sortir un video que els hi va agradar molt,
de tal manera que el van penjar.

Al cap d'uns dies, van veure que molta gent havia

Vist el video i per sorpresa de Tots, Van guanyar un premi !

La Laura va recollir el premi i va decidir repartir-lo amb tots els seus amics i perquè és una molt bona amiga.

El microrelat

La Martina

Hi havia una vegada una nena que es deia Martina, i era una nena molt especial, a la seva manera. Ella tenia un don amb la música; tocava la viola, el piano i la flauta.

Tenia el cabell marró i curt, era buixeta i no molt sociable. Un dia la seva mare li va dir que era molt especial perquè tenia autisme.

Martina- Mare que es això de l'autisme?
No sé que és i estic molt espantada!

Mare- No passa res, Martina, és fet que no t'afectara massa.

La seva mare la va tranquil·litzar i al final ho va afrontar i ara es sociable i toca molts instruments musicals.

Maria Martínez

Els aliers

- Notícia d'última hora! Han desaparegut totes les vaques d'un granjer. En Pep, el granjer, diu que l'únic que li va donar temps a veure abans de que les vaques desapareguessin totalment, va ser una llum verda.

L- Ho heu escoltat!
La Laura i el Marc van fer que sí amb el cap. Van sopar i es va fer l'hora d'anar a dormir.

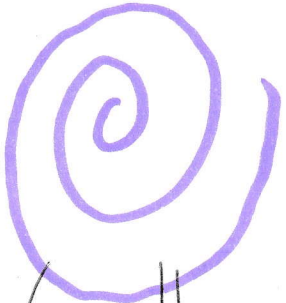
C- Ufff! Quina son! Quina hora deu ser?

C- Si són las 3:00!

L- Hi ha unes veus agudes abaix que no em deixen dormir!

La Caia va sortir de l'habitació. La Laura i en Marc ^{estaven} mig ajupits a les escales.

C- Què feu aquí? què passa abaix? Hi ha un lladre?

La- Haories d' estar dormint, però és clar,
amb aquest xivarri!

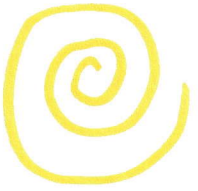
Van baixar i van veure aliens! La Caia
va arribar a veure'ls una mica, se li va
escapar la rialla. Els ^{aliens} van mirar;
van començar a córrer. Un es va donar
un cop amb la porta, un altre es va
amagar a dins de la nevera. I alguns a
una cistella, untant-se amb els coixins
del sofà, etc.

Un alien es va quedar d'avant d'ells i
amb un gran somriure, va dir:

A-HB Hola, svenim dels planetes zs!

Tots tres es van quedar atònits, però
el van entendre bastant bé.

A - Holla, som el jefme em disc Shuna d'osche.

LA- Què feu aquí?

A- Al nosmret plangt s'acabant ekm mengar.
Pers sortt, vamt trober unes vaques genants!

M- Però no podeu robar vaques!

A- Però què?

L- Està malament, això és robar.

L - Mentres la Laura i en Marc parlavem, la Laia
va dir: Quins aliens tan monos i bufons!

Els 2 se'n van adonar i li van permetre
anar a sugar mentre pensaven la solució.

LA- On són les vaques?

L'alien els va dirigir a fora, i es va obrir
una plaça plena de vaques.

Amb la naus van dirigir cap a la granja; van
quedar-se a una alçada estable. Les vaques
van saltar i van començar a menjar herba.

A- Ell nostrels panegstre estam molgi
sect.

La Laura els va donar un sac amb llavors de fruites i els hi va dir: "Cuidarem el nostre planeta perquè hi tingueu aigua, bona sort!"

La Laura es va acomiadar donant-los una manualitat feta per ella a cadascú i una abraçada.

L-Fins una altra!

Els aliens van fer tots adéu amb la mà i ràpidament la nau va desaparèixer.

Actualitat (2025): El planeta està ple de vegetació i aigua.

TV-Han tornat les vaques d'el granjer Pepl. Tots tres van riure asseguts al sofà!

Fi.

Rebeca Garcia
Lozano

* Patina per Sepré *

Tu que ho vivies tot tu, que queies, t'airecaves, ho trobaves i ho
trobaves a intentar mil cops.

tu, que has baixat en aquest voga, deixant-ho tot enrere la teva bogeria,
el teu riure, la teva bogeria, el teu riure, la teva màia.

tu, la meua inspiracio ens has deixat.

en talian ✨

Hola, em dic Berta. Estimat diari, avui he anat a l'institut com un dia normal, hi havia un nen nou que es deia Talian.

És molt raro, menja cuacs i sargantanes, però diu que són "llaminadores".

La meua amiga, la Laia, diu que és molt raro i que m'hibe de separar-me d'ell si vull estar amb ella. Jo crec que no importen ni les aparences ni els gustos. La meua amiga no vol estar més amb mi. Però ara mateix no puc estar per amigues, perquè el meu pare vol conèixer a en Talian, però en Talian ha estat molt raro perquè no vol parlar amb mi. Li vaig preguntar a en Talian si volia quedar-se a dinar i em va dir que sí. Després, van trucar a la porta. En Talian li va dir al meu pare "Vaig a mirar la casa". Quan vaig anar a la meua habitació, em vaig trobar en Talian que estava llegint el meu diari i el vaig agafar del cap. Se li va treure una màscara, era un alien!

EL Nen i la lluna

En Pau era un nen petit que somiava en viatjar a la lluna. Un dia a la nit li va dir a la seva mare:

- Mama, veus la lluna tan rodona? - va dir!

- Sí, Pau, que bonica està avui la lluna.

- Doncs, quan sigui gran, viatjaré a la lluna - va dir.

- Ja, Ja, Ja, Pau, viatjar a la lluna és molt difícil.

- Ja veuràs !!!

20 anys després.

- Mama, he decidit estudiar per ser astronauta, per anar a la lluna d'aquí 5 anys.

- En Pau va aprovar totes les Proves, treia excel·lents.

- Mama, Mama, que d'aquí un mes me'n vaig a la lluna.

- Pau, en serio, estic molt contenta. Un mes, després...

3, 2, 1, despeguem!

DE L'ESCOLA BRESSOL A L'ESCOLA

Al principi, el canvi va ser difícil, ja que les meves amigues havien triat una escola diferent, i a la nova escola no tenia amigues, però ja m'hi vaig anar acostumant, i a més a més, com que era petita, el canvi no va ser tan gran.

A l'escola, de mica en mica vaig anar fent amigues, al final vam fer un grup molt gran i amistós. De vegades ens enfadàvem, però ho solucionàvem ràpid. Érem un grup de 7 persones: l'Arlet, la Jana, la Laia, la Júlia, la Berta, l'Emma i jo, la Marina.

De vegades, la Berta xerrava molt, però ja ens havíem acostumat. I hi havia un nen de la classe que es deia Joan, era el nen més pesat de tota la classe, de fet no tenia amics...

Algun dia, també quedava amb les amigues de l'escola bressol, i un dia els hi vaig presentar les amigues del col·legi, s'hi van entendre molt bé, i vam seguir quedant.

ALBA VILLANOVA

D E L' E S C O L A A L' I N S T I T U T

Estava súper emocionada però a la vegada espantada, d'aquí quatre dies començava l'institut!

Tenia un grup de 6 nenes i jo a l'escola, però totes anirien a un institut diferent del meu, això volia dir que estaria completament sola, que no coneixeria a ningú!

Havia arribat el dia, tocava aixecar-me aviat, preparar-me i anar al meu institut. No havia pogut dormir en tota la nit, estava molt emocionada.

El dia abans ens havíem trobat amb totes, estaven igual d'emocionades que jo!

Vaig arrencar i ningú en podia prenar. Quan vaig arribar a la classe que m'havia tocat, vaig veure 2 nenes que estaven parlant a un costat de la classe, m'hi vaig acostar i em vaig presentar. Eren uns nenes molt macos i l'hora del pati la vam passar juntes. Ens ho vam passar molt bé, eren divertides i intel·ligents, no va ser un mal dia, va ser un súper dia!

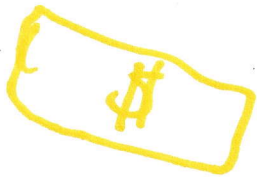
Carlota Aurell Serrano

Una Carrera universitària

Gina Duran Nuñez

Gina

Un dia a la classe d'història estàvem parlant de com ha anat canviant la humanitat fins ara i em vaig adonar que jo havia fet gairebé tants canvis com la humanitat, bé, encara me'n faltaven molts més, però el canvi més gran estava a punt d'arribar, la carrera universitària. Al final del dia vaig trucar a les meves amigues per comentar el que m'havia estat incomodant tot el dia. Durant una estona, vam estar parlant de la carrera que triarien elles i em van ajudar a triar-ne una segons el que m'agradava o el que no. El dia abans d'haver de triar la carrera definitiva estava molt nerviosa, però sabia que havia triat bé i que podria seguir veient les meves amigues perquè la universitat a on estudiàvem era la mateixa. Vam estar tota la tarda a la platja gaudint de l'últim dia de batxillerat. Va ser una tarda molt divertida i estàvem impacients perquè arribés l'endemà.

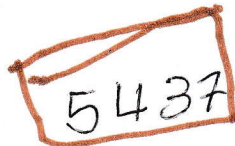
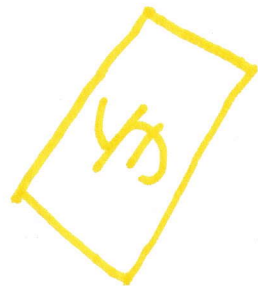
LA Loteria

Hi havia un gos que parlava. Tenia un propietari que se l'estimava molt. El gos va dir:

-Vull anar al parc del costat del cole. =!

El seu amo li va portar i van jugar tots dos junts. Quan tornaven a casa, van comprar un **bitllet** de loteria. El gos va obrir la tèle per veure el sorteig.

Quan només faltava un número, van dir el número **7**. Era el que li faltava! Va saltar d'alegria i va reclamar el premi.

La fada AMANDA ✨

Fa molts i molts anys, hi havia una petita família d'un pare, un germà i una germana. La germana es deia Amanda i el germà es deia Endi.

Un dia l'Endi es va posar malalt, tenia una malaltia que només es podia curar amb una única planta. Aquesta planta creixia a les muntanyes Crisàlides. L'Endi cada vegada empitjorava més i estava més malalt. L'Amanda va prometre que aniria a les muntanyes Crisàlides i així ho va fer. Va agafar una motxilla ben grossa i una tenda de campanya. Es va disposar a anar a les muntanyes Crisàlides per tal de cercar la planta que curaria al seu germà.

Durant el camí, es va trobar amb el Bosc del Ratpenat. El pitjor de tot era que l'havia de creuar i no era fàcil perquè hi havia una bruixa que protegia el bosc. Era la bruixa Lila. Protegia l'entrada del bosc i no deixava que hi passés ningú, absolutament ningú.

L'Amanda sabia que seria molt difícil creuar el bosc, però també sabia que si el creuava aniria directe a les muntanyes Grisàlides, i podria salvar al seu germà. A l'entrada del bosc hi havia una porta molt vella, l'Amanda hi va passar però per sorpresa se va... La bruixa no hi era! L'Amanda va córrer tant com va poder, va córrer canes ajudeu-me. Quan se'n va adonar, ja havia passat pel bosc. Va córrer a agafar un piló de plantes que curarien al seu germà.

Un cop va ser a casa, va fer que el seu germà es mengés les plantes. Després d'uns dies, l'Endi va millorar molt, tant, que va poder tornar a l'escola després de tants de mesos. I tot, gràcies a l'Amanda.